

[Per Federspiel.]

betyde en så alvorlig belastning for arvingerne, at de i mange tilfælde ville blive tvunget til at realisere virksomhederne. Det kan ikke være en fornuftig skattelovgivningsopgave at forårsage den slags strukturændringer i samfundet, som tilfældet havde været, hvis den oprindelige affattelse havde fået lov at passere. Med den nuværende konjunkturudvikling er det vel sandsynligt, at dette i løbet af et forholdsvis kort åremål havde ført til en socialisering af en meget betydelig del af erhvervslivet. Jeg ved ikke, om det er dette, der oprindeligt har været hensigten — hr. Grünbaums udtalelser tyder på et vist tilbageblik fra dette standpunkt. Men det er i hvert fald ganske afgørende, at denne risiko afværges.

Som lovforslaget nu er formuleret, bygger det på princippet om kontinuitet i beskattningen. Men det betyder samtidig en revolution, som vel er en nødvendig følge af kildeskattesystemet, nemlig at det ikke er personen, men indtægten, selve indkomsten, der beskattes. Under det tidligere system var det ganske naturligt, at skattepligten ophørte, når en mand døde — man kan som bekendt ikke kræve penge op hos en afdød — og det var lige så naturligt, at ny skattepligt først indtrådte, når den afdødes aktiver eller virksomhed blev endeligt overtaget af arvinger eller andre.

Dette er uforeneligt med kildeskattelovens system, hvorefter altså indkomstkilden anses for skatteobjektet uden hensyn til, hvem der faktisk har rådighed over denne kilde. Deri ligger, at man tilfredsstiller princippet om kontinuiteten i beskattningen. Hvis man accepterer dette synspunkt — og det har der jo været flertal for her i det høje ting — må det tillige være en naturlig følge, at arvingen, der overtager virksomheden eller aktiverne, skattemæssigt stilles lige med den afdøde, med andre ord at man ikke udsætter arvingen eller arvingerne for en formuekonfiskation, som ikke kunne have været gjort gældende over for den afdøde. Jeg må på det bestemteste afvise hr. Grünbaums mærkelige betragtninger om, at man derved i virkeligheden fra det øvrige samfunds side yder et rentefrit lån til arvingerne. Men dette nye system, hvorved man altså sætter arvingerne i samme skattemæssige stilling som den afdøde, medfører

en uhyre indviklet procedure, og man må spørge som tyskerne: hvorfor så enkelt, når det dog kan gøres kompliceret? Der er gjort, hvad gøres kunne for at gøre disse regler så indviklede som muligt for den almindelige borger; men jeg må indrømme ved nærmere gennemlæsning, at det vist ikke er sandsynligt, når man endelig har et så indviklet system, at man kunne have gjort reglerne forfærdelig meget enklere. Det er muligt, at man, når denne del af de forskellige former for dødsbobehandling — privat skifte, eksekutorskifte og offentligt skifte — bringes ind under de samme regler, måske kunne have samlet det i nogle enkelte paragraffer, men det vil der være lejlighed til at se på i udvalget.

En af de komplikationer, som jeg tror praktikere må imødesee, er den såkaldte afsluttende ansættelse, som formentlig skal foretages i de fleste tilfælde, hvor en ikke helt ubemidlet person afgår ved døden. Jeg er ikke helt overbevist om, at denne fremgangsmåde, som jo i alle tilfælde vil komplicere bobehandlingen, er strengt nødvendig, og navnlig tror jeg ikke, den er nødvendig i eksekutorboer, hvor det også vil være tvivlsomt, om man inden for en frist på 4 måneder vil være i stand til at indgive en detaljeret anmeldelse til skattemyndighederne. Men det er også en af de enkeltheder, som det vil være naturligt at se på under en udvalgsbehandling.

En anden følge af successionsprincippet eller kontinuiteten, om man vil, er den, at der i boet som et passiv optages en post nogenlunde svarende til værdien af den skattebyrde, der til sin tid vil blive aktualiseret ved aktivernes realisation. Jeg tror, det er et rigtigt princip. Der kan måske være anledning til at se på, hvordan det nærmere skal praktiseres, men der er næppe nogen tvivl om, at det er en naturlig og rimelig følge af det nu knæsatte princip.

Jeg vil gerne til slut takke finansministeren, fordi det er lykkedes at fremsætte et lovforslag, som ud fra de givne forudsætninger har pyntet på en alvorlig skønhedsplet i den hidtil gældende kildeskattelov. Hvis dette lovforslag ikke var kommet, ville gennemførelsen af kildeskatteloven have revolutioneret, vanskeliggjort, generationsskiftet til skade for stabiliteten i vort samfund. Jeg synes også, det er tilfredsstillende,